

губи и печели: *всѣко врѣме носи свое бреме; и всѣко свѣтско художество е благопріятно въ нужно врѣмя: зато което ма храни, него трѣбува и да хвалѣ; никой незнае какво ще срешне или какво ще стигне.* За това азъ та моля, ако можешъ да живѣешъ другоаче, пази са отъ това художество; ако ли ти е при-сърдце научи са, но когато нуждата ти надвие, тогава го употрѣби, и то въ късо врѣме; ако спечелишь нѣщо, ти го напусни съвсѣмъ: защото както спечелишь, тѣй можешъ и да изгубишь отъ играта. Слѣдователно както ще са радвашъ на печалбата, тѣй ще да жалишь и много ще ти бѣде мъчно когато изгубишь. Помисли си че всичко на тойзи свѣтъ подлѣжи на измѣненіе, а само единъ Богъ е вѣченъ, и памятьта на добритѣ хора нѣма да са изгуби дордѣ свѣтъ свѣтува; а друго остава подъ вѣченъ мракъ, покрито и потъпкано.

Сега нашъ Фронисисъ, като свърши търговщината си, върна са у дома си.

Баща му щомъ го видя хвана да распитва: сынокъ! гдѣ са бави толкозъ врѣме? и гдѣ ти е купената стока?

— Въ главата ми, тате, отговори той.

— Какво! въ главата ти?! искрещя, старецътъ; ти негли (белкимъ) ми прахоса паричитѣ?! тежко и горко на тебе!!! казвай само, казвай скоро! да видѣжъ кждѣ ми дѣна ти паритѣ?

— Азъ са научихъ, тате, три художества съ паритѣ ти отвърна момчето.

— Горко ти дошло! защо ми распия паритѣ?! азъ познавамъ какво си научилъ ти: да піешъ добръ по пивницитѣ, да са карашъ, да пцувашъ, да са біешъ и да лудувашъ сѣкакъ; за тѣзи развратни художества, който са улови пропада душевно и тѣлесно и отива въ пжкѣла на дѣното. Но само казвай какви сѣ тія художества? азъ вече намислихъ какво да правѣжъ съ тебе.